

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 49/09-23

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 132/08, ako aj porušenia jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 107/2006 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. septembra 2008 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti D., a. s., M. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., M., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 36 ods. 1 Listiny

základných práv a slobôd (ďalej len listina“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 132/08, ako aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 107/2006.

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka podala 25. októbra 2004 proti žalovanej A., a. s. (ďalej len „žalovaná“), na okresnom súde žalobu o náhradu škody. Vec rozhoduje sudca JUDr. M. K. (ďalej len „sudca“). Konanie bolo pôvodne vedené pod sp. zn. 20 C 87/2005, avšak po čiastočnom späťvzátí žaloby sťažovateľkou okresný súd v časti zaplatenia istiny uznesením sp. zn. 20 C 87/2005 z 11. mája 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. júna 2006, konanie zastavil a zvyšný nárok sťažovateľky na zaplatenie sumy 282 977 Sk s príslušenstvom vylúčil na samostatné konanie, ktoré sa vedie pod sp. zn. 20 C 107/2006. Sťažovateľka uvádza, že *«Dňa 1. júna 2005 súd konanie vedené pod sp. zn. 20 C 107/2006 ktoré mu predchádzalo iné číslo 20 C/87/2005 zastavil. KS dňa 29. 9. 2005 zrušil uznesenie OS MI a vec vrátil na ďalšie konanie. Následne boli vykonané celkom päť pojednávania dňa 11. 5. 06, 19. 10. 2005, 30. 11. 06, 24. 5. 07 a po roku dňa 2. 6. 08. Dôkaz: (bližšie sťažnosť z 4. júna 2008, odpoveď na ňu od OS MI, žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti z 1. júla 2008, odpoveď KS KE z 5. 9. 2008). Súdne konanie doposiaľ právoplatne skončené nebolo. Na Ústavnom súde SR si preto uplatňujeme poskytnutie ochrany základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v čase, keď porušenie namietaného práva ešte trvá. (I. ÚS 34/1999).*

Citovanou sťažnosťou na OS sme namietali nielen prietahy v konaní súdu, ale aj nestrannosť a nezávislosť sudcu. Dôkaz sťažnosť zo dňa 4. júna 2008 str. 2. Poukazujeme na per analogiam rozhodnutia Ústavného súdu a na str. 3, ktoré riešia analogické prípady. Podľa § 135 OSP „Súd je tiež viazaný rozhodnutím ústavného súdu alebo Európskeho súdu pre ľudské práva, ktoré sa týkajú základných ľudských práv a slobôd“, a konkretizujeme činnosť orgánu štátnej moci súdnej v zmysle ustanovení OSP, ktoré boli nesprávnou činnosťou súdu aplikované a vykladané z hľadiska vzťahu sudcu k veci. Vzhľadom na skutočnosť, že dotknutý sudca nás listom 20 C/107/2007 zo dňa 11. 7. 08 žiadal o jasne

a určito špecifikovať námietku zaujatosti, tak sme odpovedali sťažnosťou z 21. júla 2008 k rukám predsedu súdu OS MI, v ktorej sme na str. 2 opakovane známe súdu skutočnosti pod A) vydeklarovali meno sudcu, dôvod a kedy sa účastník o ňom dozvedel.

Na túto sťažnosť nám predseda OS MI odpovedal 30. 7. 2008. S odpoveďou sme neboli spokojný lebo nebola vykonaná v súlade s § 64 ods. (1), (2) zák. o súdoch a tak sme v zmysle § 67 zák. cit. zák. požiadali KS KE o jej prešetrenie. Odpoveď z KS KE nám do dnešného dňa nebola zaslaná. Ibaže máme považovať odpoveď z KS zo dňa 5. 9. 08 spr. 132/08 za univerzálnu na obe žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti?

Takže to zhrneme v kontexte:

- 1. Sťažnosť z 4. júna 2008 na OS MI*
- 2. Odpoveď z OS MI z 19. 6. 2008*
- 3. Žiadosť o prešetrenie vybav... z 1. 6. 08*
- 4. List od OS MI dotknutého sudcu z 11. 7. 2008 sp. 20 C/107/08*
- 5. Naša odpoveď na žiadosť - Sťažnosť na priet'ahy... z 21. 7. 08*
- 6. Odpoveď z OS MI z 30. 7. 08 v ktorej farizejsky sú udávané dátum listín.*
- 7. Žiadosť o prešetrenie odpovede OS MI z 13. 8. 08 na KS KE*
- 8. Odpoveď z KS KE zo dňa 5. 9. 08 spr. 132/08 nevedno či sa vzťahuje na obe žiadosti o prešetrenie?...*

Tak flagrantné veci sa orgánom súdnej správy podarilo demagogicky zniest' do stratená a to dogmami. Ide o jednotiaci zámer na dosiahnutie sféry záujmov?

Preto v tejto sťažnosti apelujeme na skutočnosti: ak súd nezabezpečí ochranu práva v zmysle čl. 48 ods. (2) v konaní o merite veci a orgán štátnej správy súdov sa nezaoberá sťažnosťou podanou v súlade s § 62 - 70 zák. č. 757/2004 Z. z., a sťažnosťou ktorou sme namietali nestrannosť a nezávislosť sudcu - zaujatosť sudcu nadriadený súd, ktorým je krajský súd, dva rozdielne subjekty pôsobiace v mene štátu v zhodnom období porušujú ústavou priznané právo na súdnu a inú právnu ochranu č. 46 (1) a prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov čl. 48 (2) Ústavy SE.».

Sťažovateľka podala 4. júna 2008 sťažnosť predsedovi okresného súdu na priet'ahy v konaní a zároveň v tejto sťažnosti vyslovila pochybnosti o nezaujatosti a nestrannosti sudcu. Pokiaľ ide o priet'ahy v konaní, sťažovateľka najmä namietala, že okresný súd jej

návrh na zmenu žaloby zo 16. januára 2008 doručil žalovanej na vyjadrenie až na pojednávaní konanom 2. júna 2008, kde „*sa žalovaný nevedel k nemu fundovane vyjadriť iba ho navrhol zamietnuť a žiadal nariadiť nové znalecké dokazovanie. Súd žalovanému vyhovel. Náš návrh zamietol a odročil pojednávanie za účelom nového znaleckého dokazovania na neurčito.*“.

Predseda okresného súdu odpovedal na sťažnosť prípisom z 19. júna 2008, v ktorom konštatuje, že sťažovateľkou namietané skutočnosti nemôžu byť kvalifikované ako subjektívny prietah. Predseda okresného súdu ďalej v prípise uviedol, že «*V ďalšom texte sťažnosti sa už zaoberáte jednotlivými úkonmi súdu, ich dôvodnosťou a údajnou „nerovnosťou zbrani“.* Rozhodne Vaše procesné postavenie, doručením podania protistrane 2. 6. 2008, sa nezhoršilo, toto doručenie nemalo podstatný vplyv na dĺžku konania a neovplyvnila tak ani celkové meritórne rozhodnutie vo veci, keďže vec nebola doposiaľ rozhodnutá. Zákon nám nepriznáva také právo, aby sme v rámci sťažnostného konania hodnotili postupy súdu. Toto právo má jedine odvolací súd v rámci odvolacieho konania, preto sa k týmto statiam Vašej sťažnosti, v našej odpovedi, vyjadrovať nebudeme.

Keďže iné prietahy v konaní ste v sťažnosti neuvádzali, reagujeme preto iba na tento konkrétny, Vami uvedený prietah.

Po vyjasnení si, či Vaša sťažnosť je aj námietkou zaujatosti vybavujúceho sudcu, budú vo veci aj v tomto smere urobené príslušné procesné opatrenia.».

Keďže sťažovateľka nebola spokojná s vybavením svojej sťažnosti predsedom okresného súdu, požiadala listom z 1. júla 2008 krajský súd v zmysle § 67 ods. 1 písm. a) zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“) o prešetrenie vybavenia sťažnosti.

Prípisom sp. zn. 20 C 107/2006 z 11. júla 2008 vyzval sudca sťažovateľku, aby v lehote 15 dní jasne a určito špecifikovala námietku zaujatosti zákonného sudcu v zmysle ustanovení § 14 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

Sťažovateľka reagovala na žiadosť okresného súdu z 11. júla 2008 listom z 21. júla

2008, ktorý adresovala predsedovi okresného súdu a v ktorom podala sťažnosť proti prípisu sudcu z 11. júla 2008 a zároveň vyjadrila nespokojnosť s postupom sudcu, ako aj pochybnosti o jeho nezáujatosti v konaniach vedených na okresnom súde pod sp. zn. 20 C 107/2006 a sp. zn. 20 C 135/2007.

Predseda okresného súdu listom z 30. júla 2008 sp. zn. Spr 42/2008 reagoval na list sťažovateľky z 21. júla 2008 a oznámil jej, že *„Citovaným listom v podstate zhrňujete dôvody Vašich pôvodných sťažností. Na vašu sťažnosť zo dňa 17. 6. 2008 v konaní 20 C 135/2007 sme odpovedali naším listom zo dňa 26. 6. 2008 - Spr 32/2008 a na Vašu ďalšiu sťažnosť v konaní 20 C 107/2006, zo dňa 30. 6. 2008 sme odpovedali naším listom Spr 29/2008 zo dňa 1. 7. 2008. Na týchto odpovediach v celom rozsahu trváme, nič na týchto nemeníme ani po prečítaní Vášho listu zo dňa 21. 7. 2008.“*

Sťažovateľka listom z 13. augusta 2008 požiadala krajský súd o prešetrenie vybavenia jej sťažnosti z 21. júla 2008 prípisom predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 42/2008 z 30. júla 2008.

Krajský súd prípisom z 5. septembra 2008 oznámil sťažovateľke výsledok prešetrenia vybavenia jej sťažnosti na základe žiadosti z 1. júla 2008. Krajský súd sťažovateľke oznámil, že *„Po oboznámení sa s dostupnými podkladmi sme dospeli k záveru, že Vaša sťažnosť bola odpoveďou predsedu Okresného súdu Michalovce zo dňa 19. 6. 2008 Spr 29/2008 riadne, v súlade so zákonom č. 757/2004 Z. z., vybavená.*

V súlade s touto odpoveďou predsedu súdu možno, na základe obsahu spisu sp. zn. 20 C 107/2006, konštatovať, že v konaní nedošlo zo strany súdu k zavineným prieťahom. Vami tvrdené oneskorené doručenie Vášho podania zo 16. 1. 2008 žalovanej (na pojednávaní dňa 2. 6. 2008) nemalo za následok vznik prieťahov v konaní.

Pokiaľ ste namietali správnosť postupu súdu v konaní a pri dokazovaní, v tejto časti Vaša sťažnosť nie je prípustná (§ 62 ods. 1 zák. č. 757/2004 Z. z.).“

Sťažovateľka žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo spoločnosti D. a. s. M. na súdnu a inú právnu ochranu v zmysle

čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 132/08 porušené bolo.

2. Krajskému súdu Košice v konaní vedenom pod sp. zn. Spr. 132/08 prikazuje aby vo veci sp. zn. Spr 132/08 znovu konal a rozhodol.

3. Základné právo spoločnosti D. a. s. M. na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom Okresného súdu v Michalovciach v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 107/2006 porušené bolo.

4. Okresnému súdu Michalovce v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 107/2006 prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

4. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd v Michalovciach spoločne a nerozdielne sú povinné uhradiť trovy právneho zastúpenia spoločnosti D. a. s. M. na účet advokáta JUDr. M. K., Advokátska kancelária, M., vo výške 7.938,- Sk (slovom sedemtisícdeväťstotridsaťosem slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán (všeobecný súd) porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05). Za zjavne neopodstatnenú možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 36 ods. 1 listiny každý sa môže domáhať ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v určených prípadoch na inom orgáne.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. Spr 132/08

Sťažovateľka v sťažnosti namieta, že predseda krajského súdu nevybavil riadne a v zákonnej lehote jej žiadosť o prešetrenie postupu predsedu okresného súdu (prípis predsedu okresného súdu sp. zn. Spr 29/2008 z 19. júna 2008) v súvislosti s jeho rozhodovaním o sťažnosti zo 4. júna 2008, ktorou namietala nielen prietahy v konaní na okresnom súde, ale aj nestrannosť a nezávislosť sudcu. Sťažovateľka je toho názoru, že krajský súd vo svojom prípise sp. zn. Spr. 132/08 z 5. septembra 2008 neprešetril postup predsedu okresného súdu, tak ako mu to prikazuje zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 152/1998 Z. z. o sťažnostiach v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sťažnostiach“) a zákon o súdoch, vo vzťahu k námietke nestrannosti a nezávislosti sudcu, a tým podľa jej názoru porušil jej základné práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Ústavný súd z príloh pripojených k sťažnosti sťažovateľky zistil, že predseda krajského súdu sa v prípise sp. zn. Spr 132/08 z 1. augusta 2008 ospravedlnil právnomu zástupcovi sťažovateľky, že krajský súd nemohol k 1. augustu 2008 rozhodnúť o jej žiadosti o prešetrenie postupu predsedu okresného súdu v zákonnej lehote, pretože sa nepodarilo zabezpečiť riadne podklady pre jej prešetrenie, a to z dôvodu čerpania riadnej dovolenky sudcom vybavujúcim agendu sťažností. Poukázal pritom na § 65 ods. 2 zákona o súdoch.

V prípise sp. zn. Spr 132/08 z 5. septembra 2008 predseda krajského súdu po doručení stanoviska sudcu z 23. júla 2008 konštatoval, že sťažnosť sťažovateľky bola odpoveďou predsedu okresného súdu z 19. júna 2008 vybavená riadne, a tiež to, že po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že „v konaní nedošlo zo strany súdu k zavineným prietahom“. V časti, ktorou sťažovateľka namietala správnosť postupu okresného súdu v konaní a pri dokazovaní, predseda krajského súdu vyhodnotil jej sťažnosť ako neprípustnú s poukazom na § 62 ods. 1 zákona o súdoch.

V zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. I. ÚS 39/99, II. ÚS 39/00) konanie a rozhodovanie orgánov štátnej správy súdov o sťažnostiach nemožno považovať za konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (hoci so súdnym konaním súvisí), a teda ani za konanie podľa čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože k nemu nedochádza v súdnom konaní pred nezávislými a nestrannými súdmi. Nesplnenie zákonom uložených povinností pri vybavovaní týchto sťažností (napr. prekročenie lehoty na vybavenie sťažnosti podľa § 13 ods. 1 zákona o sťažnostiach alebo podľa § 65 ods. 1 zákona o súdoch) preto ústavný súd neposudzuje ako konanie, ktorým by bolo možné porušiť základné právo účastníka súdneho konania podľa ústavy, vzhľadom na to, že orgán štátnej správy súdov sa pri vybavovaní sťažnosti rozhodovacej činnosti súdu v konkrétnej veci nezúčastňuje.

Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy, a nie aj iné orgány štátu. Z uvedeného dôvodu preto v konaní o sťažnosti nemôže dôjsť k porušeniu tých základných práv alebo slobôd, ktoré tak ústava v čl. 46 až čl. 50, ako aj listina v čl. 36 ods. 1 a dohovor v čl. 6 ods. 1 priznávajú výlučne účastníkom súdneho konania, t. j. konania pred súdom, a nie účastníkom konania pred orgánom štátnej správy súdov.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatoval, že postupom krajského súdu v sťažnostnom konaní vedenom pod sp. zn. Spr 132/08 nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto záveru ústavný súd poznamenáva, že podľa jeho zistení krajský súd (jeho predseda) vybavil žiadosť sťažovateľky o prešetrenie postupu predsedu okresného súdu pri vybavovaní jej sťažnosti v zákonom ustanovených lehotách využívajúc postup podľa § 65 ods. 2 zákona o súdoch. Rovnako tak podľa názoru ústavného súdu postupoval predseda krajského súdu v súlade so zákonom aj vo vzťahu k námietke zaujatosti sudcu, keďže sťažnosťou podľa § 62 ods. 1 druhej vety zákona o súdoch možno namietat' len porušovanie práva na verejné prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov alebo porušovanie zásad dôstojnosti súdneho konania sudcami, súdnymi úradníkmi alebo zamestnancami súdu, ktorí plnia úlohy pri výkone súdnictva. Predseda súdu, či už okresného alebo krajského, preto nebol oprávnený zaoberať sa časťou sťažnosti sťažovateľky, ktorou namietala zaujatosť sudcu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 20 C 107/2006

Sťažovateľka namieta aj porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 20 C 10/2006. Pred preskúmaním tejto časti sťažnosti ústavný súd poukázal na svoju stabilizovanú judikatúru, podľa ktorej zjavná neopodstatnenosť sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na konanie bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže vyplývať aj z toho, že porušenie tohto základného práva sa namieta v takom konaní pred všeobecným súdom, ktoré z hľadiska jeho druhu a povahy netrvá tak dlho, aby sa dalo vôbec uvažovať o zbytočných priet'ahoch (napr. III. ÚS 59/05, IV. ÚS 434/08). Osobitne to platí v sporových konaniach, v ktorých proti sebe stoja žalobca a žalovaný, a kde sa v celom rozsahu uplatňuje kontradiktórnosť konania [porovnaj § 120 ods. 1 a 4 Občianskeho súdneho poriadku (napr. IV. ÚS 147/04)].

Podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu ojedinelá nečinnosť súdu, hoci aj v trvaní niekoľkých mesiacov sama osebe ešte nemusí zakladať porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. I. ÚS 42/01,

III. ÚS 59/05). Na kratšie obdobia nečinnosti ústavný súd spravidla prihliada vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili dĺžku súdneho konania (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01).

V prípadoch, keď ústavný súd zistil, že sa postup všeobecného súdu nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, spravidla sťažnosť odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 17/01, I. ÚS 41/01, III. ÚS 59/05, III. ÚS 82/07).

Vychádzajúc z uvedených zásad ústavný súd preskúmal postup okresného súdu v namietanom konaní, ktoré začalo 25. októbra 2004, keď sťažovateľka podala proti žalovanej na okresnom súde žalobu o náhradu škody, a dosiaľ nie je právoplatne skončené.

Zo spisovej dokumentácie ústavný súd zistil, že okresný súd vo veci vedenej pod sp. zn. 20 C 107/2006 od vylúčenia zvyšnej časti nároku sťažovateľky na samostatné konanie 11. mája 2006 v zásade plynulo koná (pôvodným návrhom sťažovateľky, o ktorom sa viedlo konanie na okresnom súde pod sp. zn. 20 C 87/2005, sa ústavný súd nezaoberal, pretože toto konanie bolo ukončené uznesením o zastavení konania sp. zn. 20 C 87/2005 z 11. mája 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. júna 2006). Úkony okresného súdu vykonané v predmetnej veci podľa názoru ústavného súdu nemožno označiť za neúčelné, lebo smerujú k rozhodnutiu vo veci samej. Na doterajšiu dĺžku namietaného konania vplýva skutočnosť, že bolo potrebné vykonať znalecké dokazovanie, ktorého závery sú (budú) rozhodujúce pre určenie správnej výšky nároku sťažovateľky. Okresný súd vo veci vykonal dosiaľ päť pojednávaní (11. mája 2006, 19. októbra 2006, 30. novembra 2006, 24. mája 2007 a 2. júna 2008), pričom bol zároveň povinný rozhodnúť o každom návrhu sťažovateľky, ktorým sa domáhala zmeny návrhu na začatie konania podľa § 95 Občianskeho súdneho poriadku. Zo spisu vyplýva, že sťažovateľka navrhla pripustiť zmenu návrhu na začatie konania celkom štyrikrát (17. októbra 2006, 6. mája 2007, 16. januára 2008 a 15. mája 2008). Okrem toho sťažovateľka podaním zo 4. júna 2008 vzniesla neurčitú a nejasnú námietku zaujatosti zákonného sudcu, ktorú bolo potrebné upresniť a následne

o nej rozhodnúť nadriadeným súdom. Z vyjadrenia žalovanej z 21. marca 2007 tiež vyplýva, že sťažovateľka nepredložila žalovanej požadované doklady potrebné na prehodnotenie výšky náhrady škody. Na tomto základe možno konštatovať, že na doterajšiu dĺžku namietaného konania majú objektívne vplyv aj procesné úkony sťažovateľky, na ktoré má na jednej strane právo, ale na druhej strane skutočnosť, že v dôsledku ich uplatnenia došlo k predĺženiu namietaného konania, nemôže byť pripísaná na ťarchu okresného súdu.

Na základe uvedených zistení ústavný súd pri predbežnom prerokovaní konšatoval, že doterajší postup okresného súdu v namietanom konaní bol v zásade plynulý, resp. sa nevyznačoval takými významnými prieťahmi, ktoré by bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako „zbytočné prieťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, a preto podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol sťažnosť sťažovateľky aj v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa aj ďalšími návrhmi sťažovateľky (napr. návrhom na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2009